

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်မှူးဝေ

အမုန်းအသင်္ချေ - အချစ်အသင်္ချေ

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အဆင်ပြေပါစေ ငှက်ကလေးရေ
အဖန်ငါးရာလုံး တမြည့်မြည့်လောင်ကျွမ်းခဲ့ရတဲ့
အသည်းနှလုံးရဲ့ တိတ်တခိုးရှိုက်သံများ
အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် ကင်းဝေးပါစေ
သံသရာ အသင်္ခေ၍ အတိတ်ဆိတ်ခဲ့ပေါ့လေ။

နှောင်းခေတ်

အခန်း (၁)

နှောင်းခေတ်နှင့် ဘုန်းရောင်။

သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး။

မြင့်ထူးနိုင်၏ မြို့ကို လိုက်လည်ကြတာ။ နှောင်းခေတ်၏ ကားနှင့်မို့
သွားရေး၊ လာရေး အဆင်ပြေနေရသည် ။

အနီးအနားရှိ ဘုရား၊ ပုထိုး၊ စေတီတွေကို လျှောက်ဖူးနေရတာပင် (၅)ရက်ရှိပြီ။ အထက်အညာဒေသမို့ တော်တော် ပျော်စရာကောင်းပါသည် ။

မြင့်ထူးနိုင်က မြင်းခြံသားပေါ့။ သည် နေ့တော့ သူငယ်ချင်း (၃)ယောက်။ မြင့်ထူးအမေ မြည်တွန်တောက်တီးလုပ်တာကြောင့် အိမ်မှာ နားဖို့

ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပြီး အိမ်ရှေ့ခြံထဲမှ ကွပ်ပျစ်မှာ ရေနွေးကြမ်းသောက် နေကြသည်။ ။

အမြည်းကတော့ လက်ဖက်သုပ်၊ ဂျင်းသုပ်၊ နှမ်းပျစ်။

မြင့်ထူးအိမ်က တစ်ထပ်တိုက်လေးပါ။ ခြံဝိုင်းကတော့ ကျယ်သည်။ ။

သူငယ်ချင်း (၃)ယောက်လုံး ဘီအီးဘွဲ့ရထားကြပြီး လောလောဆယ် အလုပ်မရှာကြသေးဘဲ အနားယူနေကြခြင်းပါပေ။

(၃)ယောက်သား စကားတွေဖောင်ဖွဲ့နေကြဆဲ အိမ်ရှေ့လမ်းဆီမှ အော်သံ၊ ဟစ်သံများ နှင့် ဆူဆူညံညံများကြောင့် ခြံဝသို့ အပြေးထွက်ကြ ည့်ကြသည်။ ။

သူတို့ အရွယ်က အရာရာ သိချင်စိတ်ရှိရုံတင်မက လိုအပ်လျှင် ကူညီ ချင်ကြပါသည်။ ။

"ဟာ"

ခေါင်းစုတ်ဖွား၊ လုံချည်၊ အင်္ကျီအစုတ်စုတ်နှင့် ပိန်ချုံးနေသည့် မိန်း ကလေးတစ်ယောက်က ရှေ့မှ သေပြေး ရှင်ပြေးနှင့် သေဘေးလွတ်အောင် ပြေးနေပြီ။

နောက်မှ လူအုပ်က (၅)ယောက်တောင်။ နွားလွတ်၊ ကျွဲလွတ်လို လို က်နည်းမျိုး။

အော်ဟစ်၊ ဆဲဆိုပြီး လိုက်နေကြတာ။

"အရူးမ လွတ်သွားလို့၊ ဖမ်းပေးကြပါဗျို့၊ ဖမ်းထားကြပါ"

"တောက်.. ငါတို့ ကို အလွန်ဒုက္ခပေးတဲ့ အရူးမ။ ရိုက်ကွာ ရိုက်"

"ဒီလောက် ခြေထောက်အားကိုးချင်တဲ့ အရူးမ၊ မပြေးနိုင်အောင် ခြေ

ထောက်ရိုက်ချိုး"

ယောက်ျားရင့်မကြီး (၅)ယောက်ရုပ်တွေက ဖောသွပ်သွပ်၊ မျက်နှာတွေအဆီပြန်ပြန်။

ကောင်မလေးကတော့ မည်းတူ ပိန်ခြောက်နေပေမယ့် အသက်လုပွဲမို့လားမသိ၊ ပြေးလိုက်တာ တောထဲက ယုန်ထက် လျင်၏။

မည်သူမျှလည်း ဖမ်းပေးမထားကြပါ။ ကောင်မလေးက အသက်လုပြေးနေပြီး နောက်မှ ငရဲသားတွေကလည်း ညာသံပေးပြီး လိုက်နေလေ၏။

ကြည့်ရတာ စိတ်ချမ်းသာဖွယ်ရာ မရှိ။ မြင့်ထူး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သူ့အမေကို လှမ်းမေးရင်း အားလုံးပင် မကျေမချမ်း။

"အမေ... အဲဒီကောင်မလေးက ဘာလဲ။ ရူး ရူးပါစေဦး၊ အမဲလိုက်နေတာ ကျနေတာပဲ။ ဘယ်သူမှ မပြောကြတော့ဘူးလား"

"အေးလေ၊ အရူးက သူတို့ ကို ဘာလုပ်လို့ သတ်မယ့် ဖြတ်မယ့်ပုံစံမျိုး လိုက်နေရတာလဲ"

မြင့်ထူးနိုင်အမေက စိတ်မကောင်းကြီးစွာနှင့် ရှင်းပြသည် ။

"အဲဒီညီအစ်ကို (၂)ယောက်က ရွာအော့ မြို့အော့၊ ချဉ်ဖတ်တွေလေ။ ကျန်တဲ့ (၃)ယောက်က သူတို့ သူငယ်ချင်းတွေ။ ဘာအလုပ်မှ ဟုတ်တိပတ်တိလုပ်တာ မဟုတ်ဘဲ ကောင်မလေးရဲ့ ပစ္စည်းတွေ ထိုင်ဖြုန်းနေကြတာ"

"ဘယ်လို"

"အဲဒီကောင်မလေးက သူဌေးသမီးလေ။ တိုက်နဲ့ ၊ ခြံနဲ့ ဈေးဆိုင်နဲ့ ။

သူမိဘတွေ သူ့ရှေ့မှာ တင် သူများ သတ်သွားကတည်းက သင်္ချေပျက်သွားတယ်ထင်ပါရဲ့ ကွယ်။ ရူးသွားတာ"

"ဒီကောင်တွေက ကောင်မလေးနဲ့ ဘာတော်လို့ "

"ဒီကောင်တွေ အဖေက ကောင်မလေးအဖေနဲ့ ညီအစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲ ၊ သူတို့ ပဲ ဆွေမျိုးနီးစပ်ရှိတော့ သူတို့ ပဲ ကောင်မလေးပစ္စည်းတွေကို လက်ဝါးကြီးအုပ်တော့တာပေါ့"

"လူပါးဝလိုက်တာ၊ ကောင်မလေးကို မကုကြဘူးလား"

"မကုတဲ့ အပြင် ကောင်မလေးကို အခန်းထဲ ပိတ်လှောင်ထားကြတာ ။ ပုံစံကြည့်ရတာ အစားလည်း မှန်မှန်မကျွေး၊ ရေလည်း မချိုးခိုင်းကြဘူးထင်ပါတယ်ကွယ်။ မြင်ရတာ စိတ်မချမ်းသာပါဘူး။ ကောင်မလေး ထွက်ပြေးရင်လည်း နောက်က ကျွဲလိုက်၊ နွားလိုက် လိုက်ကြ။ ကျွဲရိုက်၊ နွားရိုက် ရိုက်ကြတာ"

"ဟာ... ဒါ လူ့အခွင့်အရေးချိုးဖောက်နေတာပဲ။ လူလူချင်း ချုပ်နှောင်ဖမ်းဆီးအနိုင်ကျင့်၊ ညှဉ်းဆဲမှုနဲ့ ရဲတိုင်လို့ ရတယ်"

"ကြည့်ရတာ စိတ်မချမ်းသာလိုက်တာ"

လမ်းမဘက်ကို မျှော်ကြည့်ပြီး အကူအညီပေးဖို့ စိတ်ကူးလိုက်ကြသည်။

သူတို့ (၃)ယောက်ဟာ ရုပ်တွေချောပြီး ကိုယ်လုံးဖြောင့်ဖြောင့်တွေနှင့် စမတ်ကျသလောက် စိတ်ကောင်းလည်း ရှိကြပါသည်။

လူငယ်ပီပီ မတရားမှုတွေကိုလည်း လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ကြပါ။

သည် စဉ် ငရဲသား (၅)ယောက်က ကောင်မလေးကို ကြက်ဖမ်းသလို

ဝိုင်းပတ်ဖမ်းလိုက်ကြတာ မြင်လိုက်ကြရလျှင် သူတို့ (၃)ယောက်လုံး အနားသို့ ပြေးသွားမိကြ၏။

ငရဲသား (၅)ယောက်က ဝိုင်းပြီး ကောင်မလေးကို ထိုး၊ ကြိတ်၊ နှိပ်စက်နေကြပြီ။ အနီးအနားရှိ လူကြီးသူမများကလည်း ဝိုင်းတားနေကြပါ၏။

"ဟဲ့ ဟဲ့.. မတရား မနှိပ်စက်ကြပါနဲ့ ။ နဂိုကမှ စိတ်မကောင်းနေရတဲ့ ကြားထဲ သွက်သွက်ခါအောင် ရူးသွားပါဦးမယ်"

"မနှိပ်စက်ကြနဲ့ နော်၊ နင်တို့ တွေ သရဖီစည်းစိမ်ပုံပေါ်လည်း တက်ဖြုန်းနေကြသေးတယ်။ လူပါးမဝကြနဲ့ "

လူရမ်းကားညီနောင်ကလည်း ပြန်အော်၊ ပြန်မိုက်ရိုင်းတာပါပဲ။

"ကျုပ်တို့ က ကျုပ်တို့ ညီမ ဒုက္ခရောက်မှာ စိုးလို့ လိုက်ဖမ်းနေရတာ ဗျ။ ခုခေတ်က လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး ။ တော်ကြာ ဗိုက်ကြီးတော့ ကိုယ်တွေပဲအရှက်ကွဲမှာ ။ ဒုက္ခရောက်မှာ "

ပြောလည်း ပြော၊ လက်သီးနှင့်ထိုးလိုက် ခြေထောက်နှင့် ကန်လိုက်နှင့် ကောင်မလေးကို နှိပ်စက်ချုပ်ကိုင်နေကြလျှင် နှောင်းခေတ်နှင့် ဘုန်းရောင် ဝင်ဆွဲကြသည် ။

"ခင်ဗျားတို့ လွန်နေပြီ။ သူ့ကိုပိုပြီး စိတ်ဆင်းရဲအောင်၊ ရူးအောင် လုပ်နေကြတာပဲဗျ။ ဆေးလည်း ကုမပေးတဲ့ အပြင် သေအောင် ဝိုင်းနှိပ်စက်နေကြတာ"

ကောင်မလေးပုံစံကလည်း ပြူးတူးပြတ်။ မျက်လုံးပဲကျန်တော့အောင် ပိန်သည် ။ မည်းသဲ ပေကျံ ညစ်ပတ်နေတာ။

အနံ့တွေကလည်း မကောင်း။ သူ့ကို နှိပ်စက်နေလို့ လည်း ငိုရမှန်းမ

သိ။ ပါးစပ်မှ တဖွဖွ ဆီမန်းမန်းနေတာ။ သေချာနားထောင်ကြည့်တော့
မှ -

"ငါသေချင်တယ်၊ သေချင်တယ်။ ငါသေတာမှ ကောင်းဦးမယ်"

"မေမေရေ လာခေါ်ပါ။ ဖေဖေရေ သမီးကိုလာခေါ်ပါ။ သမီးမနေချင်
တော့ဘူး။ သေချင်တယ် သေချင်တယ်"

"သေချင်တယ်၊ သေချင်တယ်.. သေချင်တယ်"

မပီဝိုးတဝါးနှင့်ရွတ်ဆိုရင်း အနှိပ်စက်ခံနေရသည့် ငရဲသားမလား။

နှောင်းခေတ်နှင့် ဘုန်းရောင်ကို လူရမ်းကားတစ်စုကလည်း ပြန်ပြီး
ရန်တုံ့ပါ၏။

"မင်းတို့ က ဘာဆိုင်လို့ လဲ။ ဒါ ငါတို့ နှမ၊ သတ်ပစ်လည်း ရတယ်၊
ရှင်းလား"

"မဆိုင်ရင် လာမဟောင်နဲ့ ။ သွားဆိုသွားထားလိုက်... ဟေ့ကောင်
တွေ"

"ဘာလဲ ငါ့နှမကို ဆွဲစားကြမလို့ လား။ အဟက်"

သရဖီဆိုသည့်ကောင်မလေးကတော့ အထုအရိုက်ခံရင်း နှုတ်မှ ဆီ
မန်းမန်းလျက်။

သည် သတ္တဝါမလေးကို ကယ်မည့်သူ မရှိကြတော့ဘူးလား။ နှောင်း
ခေတ် ဒေါသတွေ အလိပ်လိုက် ထွက်ရ၏။

"ဟေ့ကောင်တွေ၊ လူရမ်းကားတွေ။ ကိုယ့်နှမလည်း သတ်ခွင့်မရှိဘူး
ဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား။ ဒါ မင်းမဲ့တိုင်းပြည် မဟုတ်ဘူး ။ မင်းတို့ နှိ
ပ်စက်ချင်တိုင်း နှိပ်စက်လို့ ရမလား"

"သွားတော့ ဟောကောင်တွေ။ မင်းတို့ သွားတော့။ ဒါ အရူးမ အကောင်း မဟုတ်ဘူး ။ လာပြီး ကြွေပြဲမနေနဲ့ "

"ဟာကွာ ရှုတ်တယ်၊ ချ ချ"

လူရမ်းကား (၅)ယောက်က စတင်ပြီး တိုက်ခိုက်တော့ နှောင်းခေတ်တို့ (၃)ယောက်ကလည်း အမြင်ကတ်ပုဒ်မနှင့် ပြန်တိုက်သည် ။

လူကြီးတွေ ပြေးလာ ဆွဲကြ လွဲကြလို့ သာ ငရဲသားတွေ အထိနာပြီး သူတို့ (၃)ယောက်ကတော့ ဒေါသတွေ မပြေသေး။

သည် ကောင်မလေးကို ဘယ်လိုကယ်ထုတ်ရမလဲ။ သဗ္ဗေသတ္တာ က မွှသကာဆိုပြီး ကြည့်နေလျှင်တော့ များ မကြာမီ သေလိမ့်မည်။

သူတို့ ကလည်း မနက်ကိုပြန်မှာ ။ ဘယ်လိုများ ကူညီရမှာ ပါလိမ့်။

လောလောဆယ်တော့ ငရဲသား (၅)ယောက် ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားသည့်နောက်သို့ သရဖီဆိုသည့် အရူးမလေး ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ပါသွားလေတော့တာ။

အခန်း (၂)

"ဒီတစ်ခေါက် ရန်ကုန်ပြန်လာရတာ ရင်ထဲမှာ နင့်တင့်တင့်ကြီးပဲ"

"အေးကွာ. ဟိုအရူးမလေး မကြာခင် သေမှာ ပဲ။ ဟို သူ့မောင်တွေ ရိုက်သတ်တာနဲ့ သေလောက်တယ်"

"လူတွေကလည်း ဘယ်သူမှ မပြောကြ မဆိုကြတော့ဘူးလားကွာ။ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ဘူးဆိုပြီး ကြည့်နေကြတာလား"

"ငါတို့ တောင် ဒီတိုင်း ကြည့်ပြန်ခဲ့ရတာလေ။ လူတိုင်းမှာ တာဝန်ရှိတယ်ဆိုရင် ငါတို့ လည်း ပါတာပေါ့ကွာ"

(၃)ယောက်သား နံနက် (၅)နာရီလောက်မှာ ရန်ကုန်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြပါပြီ။ ညနေအရောက်တော့ မောင်းရမှာ ပဲ။

မြို့အလွန်တောင် မရောက်သေး။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မည်းမည်းပိန်ပိန်လေးတစ်ယောက် ကားလမ်းပေါ်မှာ လျှောက်ပြေးနေတာကြောင့် -

"ဟာ ဟိုကောင်မလေးကွ။ သူ့ရန်သူတွေရဲ့ လက်က လွတ်အောင်ပြေးနေတာ ထင်တယ်"

"ဒုက္ခပါပဲကွာ"

"ကဲ.. ငါတို့ ဘာလုပ်သင့်ကြသလဲ"

ကားကို ကောင်မလေးအနားမှာ ထိုးရပ်ပြီး သူတို့ (၃)ယောက် ခေါင်း

ချင်းဆိုင် နူးချင်း တိုက်၏။

"လူသားဆန်ကြမယ်ဆို"

"လူသားနှလုံးသားတွေ ရှိကြမယ်ဆို"

"ကဲ.. သူ့ကို ရန်ကုန်ခေါ်သွားပြီး ဆေးကုပေးလိုက်ကြမယ်"

"ငါတို့ အမှုများ ပတ်နေမလား"

"ကောင်းသောရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လုပ်ဆောင်ကြမှာ ပဲကွာ။ လာမယ့်
ဘေး ပြေးတွေ့၊ ကြောက်မွေးပါ ဇာကနာနဲ့ နုတ်ကြစို့"

ကောင်မလေးကို သူတို့ (၃)ယောက် ကားနောက်ထဲမှာ တင်ပြီး ခေါ်
လာခဲ့ကြသည် ။

မချောကလည်း ကာလနဂါးနှင့်အပြိုင် တစ်လမ်းလုံး အိပ်ပျော်လာခဲ့
ပါသည် ။

နှောင်းခေတ်က အိမ်မှာ သားအမိ (၂)ယောက်တည်း နေသူပါ။ လော
လောဆယ် အမေတောင် အိမ်မှာ မရှိ။ သူတူမအိမ်သို့ အလည်သွားနေ
သည် ။

ဘုန်းရောင်နှင့် မြင့်ထူးနိုင်ကပါ လောလောဆယ် နှောင်းခေတ်အိမ်
မှာ သောင်တင်နေကြ၏။

နိုင်ငံခြားထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်ရမလား။ ပြည်တွင်းမှာ ပဲ အလုပ်လုပ်
ရမလား။ စဉ်းစားကြရင်း သင်တန်းတွေတက်၊ အလုပ်တွေ စုံစမ်းနေကြ

တုန်း။

သူတို့ (၃)ယောက် ရန်ကုန်ရောက်တော့ မှောင်နေပြီ။ လမ်းမှာ သူတို့ (၃)ယောက် ထမင်းဆင်းစားကြပေမယ့် ကောင်မလေးကတော့ ထကိုမထ။

နောက်ဘက်ထဲမှာ အကွေးသားအိပ်လိုက်လာခဲ့တာ ဘဝအဆက်ဆက် အိပ်ရေးပျက်ခဲ့သည့်နှယ်။ နှိုးလည်း မရ၊ အော်လည်း မရ။

မုန့်ထုပ်၊ ရေဘူးတို့ သာ ဝယ်ပြီး နောက်ဘက်ထဲ ထည့်ပေးထားလိုက်ရုံ။

အိမ်ရောက်သည် နှင့် သူတို့ (၃)ယောက် အမြန်ဆုံး တိုင်ပင်ရသည်က သရဖီကိစ္စ။

"သူ့ကိုယ်က နံစော်နေတာ။ ရေအရင်ဆုံး ချိုးခိုင်းမှ ပဲ"

"အေး.. ဟုတ်တယ်၊ သရဖီ နင်ရေချိုးမလား။ ရေချိုးခန်းထဲမှာ ခေါင်းလျှော်၊ လုပ်မလား"

သရဖီ ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြ၏။ ဧကန္တ သူမက ချိုးချင်လျက် သူ့အလုပ်ထိန်းသူတွေက ချိုးခွင့်မပေးတာဖြစ်မည်။

နှောင်းခေတ် အောက်ထပ်ရှိ ရေချိုးခန်းကို လိုက်ပို့၏။

"အဲဒီမှာ ရေချိုး၊ သန့်စင်သွားအောင် ခေါင်းလည်း လျှော်။ လက်သည်း ခြေသည်းတွေလည်း သန့်ရှင်းအောင်လုပ်ခဲ့။ နင့်ဖို့ မေမေ့အဝတ်တစ်စုံ ထုတ်ပေးထားမယ်"

ကောင်မလေး ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည် ။ သရဖီအရွယ်ကို သူတို့ မခန့်မှန်းတတ်။ ရုပ်ကိုလည်း မှန်းဆမရ။

မည်းသည်းပိန်ခြောက်နေတာ၊ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေတာတွေက ပုံမှန်မဟုတ်။

ကောင်မလေး ရေချိုးခန်းထဲဝင်သွားသည် နှင့် နှောင်းခေတ် မေမေ့ ဝတ်စုံတစ်စုံကို သွားယူလိုက်သည် ။

မေမေက ပေါင်နှစ်ရာလောက် ဝသည် မို့ ကောင်မလေးနှင့် အဆင်ပြေမည်မထင်။ ကောင်မလေးဗလက သွားကြားထိုးတံ။

သို့သော် ရှိတာဝတ်ခိုင်းရမှာ ပဲ၊ တွေ့ရာအဝတ်တစ်စုံကို ယူလာခဲ့ပြီး သူတို့ (၃)ယောက် ဧည့်ခန်းထဲမှာ စကားထိုင်ပြောဖြစ်နေကြသည် ။

နာရီဝက်လောက်အထိ သရဖီထွက်မလာသေးလျှင် ဘုန်းရောင်က သတိပေး၏။

"သရဖီ ရေချိုးနေတာကြာပြီ။ နှောင်းခတ် တော်ကြာ အအေးပတ်ပြီး သေနေဦးမယ်"

"ဪ.. အေးအေးပါ၊ အေးပါ၊ ငါ့ကိုပဲ လွှဲချကြပါ။ ခေါ်လာတုန်းက (၃)ယောက်၊ စိတ်တူသဘောတူ။ ခုကျမှ ငါ့တစ်ယောက်တည်း ထိုးချနေကြ"

"လုပ်ပါကွာ၊ အဖေကြီးကလည်း သမီးတစ်ယောက် ကောက်ရတာ လို့ ပဲ သဘောထားပါ"

နှောင်းခေတ် ရေချိုးခန်းဆီသို့ လိုက်သွားပြီး ရေချိုးခန်းတံခါးကို တ ဒုန်းဒုန်း ထုရသည် ။

"သရဖီ.. သရဖီ၊ အအေးပတ်တော့မယ်။ ထွက် ထွက်တော့။ ရော့.. ဒီ မှာ မျက်နှာသုတ်စောင်ယူ"

အခန်းတံခါးလေး ဟ လာပြီး စောင်လှမ်းယူ၏။ နှောင်းခေတ် စောင့်
ခေါ်နေရသည် ။

"သရဖီ.. လာ လာ ထွက်ခဲ့တော့။ နင် သေလိမ့်မယ်၊ တော်ပြီ ထွက်ခဲ့
တော့"

"ငါ ဆွဲထုတ်မှာ နော် ထွက်ဆိုထွက်"

သူအော်တော့မှ သရဖီ စောင်ပတ်ကာ ခိုက်ခိုက်တုန်လျက် ထွက်
လာလေ၏။

အာဟာရပြည့်စုံစွာ မစားရခြင်း၊ စိတ်ချမ်းသာ လက်ချမ်းသာ
မနေရခြင်းတို့ ကြောင့် ပိန်ချုံးနေသည့် ကောင်မလေး။

ခေါင်းပါလျှော်ထားသဖြင့် ရေစက်စက်နှင့်။ တစ်ကိုယ်လုံး ရေရွဲနေ
သည့် ကောင်မလေး။

"လာ လာ သေတော့မှာ ပဲ၊ နင်တော့"

ကောင်မလေးကို လက်ဆွဲပြီး မေမေ့အခန်းထဲ ခေါ်သွားရသည် ။ မျ
က်နှာသုတ်စောင်တစ်ထည် ထပ်ယူပေးပြီး ရေသုတ်စေရင်း အဝတ်လဲခို
င်းလိုက်၏။

"လဲ လဲ အဝတ်လဲ။ ပြီးရင် ထွက်ခဲ့။ နေဦး ငါ ရေကူသုတ်ပေးဦးမယ်
"

မျက်နှာသုတ်စောင်လေးကိုယူပြီး နှောင်းခေတ် သရဖီခေါင်းကို ရေ
သုတ်ပေးမိ၏။

"ဟာ.. နင့်ခေါင်းမှာ သန်းတွေပါလား။ နေဦး ခေါင်းကို သေသေချာ
ချာ မလျှော်ဘူးလား။ ခေါင်းလျှော်၊ ဘီးပြီး၊ ၂-ခါ ၃-ခါလောက်ဆို သန်း

ပျောက်သွားမှာ "

"ကဲ ကဲ.. အဝတ်လဲပြီးရင် ထွက်ခဲ့။ ထမင်းစားကြမယ်"

နှောင်းခေတ် အပြင်ထွက် လာပြီး မကြာခင် သရဖီ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ရောက်လာ၏။

"ဟ... စာခြောက်ရုပ်ပါလား"

မေမေ့အင်္ကျီ၊ လုံချည်တွေနှင့် သရဖီရုပ်က တကယ့်ကို စာခြောက်ရုပ် ။

သူမက နှာတွေတဖြိုးဖြိုး ချေ၊ ခက်လေပြီ။ ဘုန်းရောင်နှင့်မြင့်ထူး မျက်လုံးပြူးသွား၏။

"နှောင်းခေတ်.. နင့်သမီး လုပ်ဦး။ အအေးမိပြီထင်တယ်"

"ထမင်းအရင်စားကြရအောင်ကွာ"

မေမေချက်ထားခဲ့သည့် ထမင်း၊ ဟင်းများကို သူတို့ (၄)ယောက် စားကြသည် ။ သရဖီကတော့ တောင်ကြည့် မြောက်ကြည့်။

စိတ်မနှံ့သူမို့ ဂဏှာမငြိမ်သလို။ ထမင်းကိုလည်း ကောင်းကောင်း မစား။ အစားကောင်းကောင်း မစားရတာ ကြာသဖြင့် အူများ ကျဉ်းနေလေသလားမသိ။

"ထမင်းစားမဝင်ရင် ဟင်းချိုသောက်၊ ဟင်းစား၊ သစ်သီးစား"

နှောင်းခေတ် ဂရုစိုက်ကျွေးလေမှ ဟင်းချိုနည်းနည်း ငါးကြော်လေး တစ်ကောင် စားသည် ။ နှောင်းခေတ် ငှက်ပျောသီးတစ်လုံး အတင်းကျွေးရသည် ။

"စား စား"

"သူမစားချင်လည်း နေပါစေကွာ။ သူ့အိမ်သားတွေက အစာမှန်မှန် မကျွေးတော့ အူကျဉ်းနေတာ ထင်ပါတယ်"

သူတို့ (၃)ယောက်ကတော့ ပုံမှန်အတိုင်း စားဖြစ်သည်။ ။

နှောင်းခေတ်တို့ အိမ်မှာ အိမ်အကူ လောလောဆယ်မရှိ။ မေမေတစ်ယောက်တည်း အလုပ်လုပ်ပြီး သူက အခါအားလျော်စွာ ကူညီသည်။ ။

ထမင်းစားပြီးကြတော့ ဧည့်ခန်းဆီ ပြန်လာကြရင်း ကောင်မလေးအတွက် ဆက်လက်တိုင်ပင်ကြသည်။ ။

"သူ့ကို စိတ်ဆရာဝန်နဲ့ ပြကြည့်ရမယ်"

"ရုပ်ပိုင်းရော စိတ်ပိုင်းပါ ကုသရမယ့်ပုံကွ။ လူကလည်း ကျန်းမာပုံမရဘူး"

သရဖီကို ရှေ့ထားပြီး ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေကြပေမယ့် သူမကတော့ ဟိုကြည့် သည် ကြည့် စိတ်နှင့်လူနှင့် ကပ်ပုံမရ။

သို့ပေမဲ့ သူ့အစ်ကိုတွေလိုက်ဖမ်း၊ နှိပ်စက်နေတာမျိုး လုပ်ရအောင်လည်း ရိုင်းမနေပါ။ သူ့ဘာသာ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေတာ။

"သူ့ကို အောက်ထပ်က စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ထားလိုက်မယ်ကွာ။ အဲဒီမှာ ခုတင်တစ်လုံး ရှိတယ်"

"အခန်းလွတ်တစ်ခုခုထဲမှာ ထားပါကွာ။ တော်ကြာ စိတ်ဖောက်ပြီး မင်းစာအုပ်တွေကို ဝါးစားနေပါဦးမယ်"

"စာကြည့်ခန်းထဲတော့ မထားပါနဲ့ ။ အခန်းလွတ်တစ်ခုခုထဲမှာ ထားလိုက်ပါ"

နောက်ဆုံး အောက်ထပ်မှ အခန်းတစ်ခုမှာ သူမကို

နေရာပေးလိုက်ကြပါသည်။ ။

အခန်း (၃)

သရဖီဝတ်မှုန်။

ဘဝက ခါးလွန်းလှပါသည်။

ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူး (၂)ခုနှင့် အောင်မြင်ပြီး အပျော်တွေနှင့် လောကကြီးထဲ မိသားစု (၃)ယောက် မော်ကြွားခဲ့ကြသည်။

ဖေဖေနှင့်မေမေက အိမ်မှာ ပင် စတိုးဆိုင်လိုမျိုးဖွင့်ပြီး ဈေးရောင်းသည်။

တိုက်နှင့်ခြံနှင့် ဆိုင်နှင့်။ မကြောင့်မကြ မတောင့်မတ နေခဲ့ရသည့် အဖြစ်ပါ။

အောင်စာရင်းထွက်ပြီးတော့ သရဖီကိုယ်တိုင်လည်း ဆိုင်မှာ ဈေးဝင်ရောင်းသည်။ ကျောင်းတစ်ခုခုမတက်ခင် အလုပ်သင်သည့် အနေနှင့်ပေါ့။

ဘဝက သည် လိုလှပပျော်ရွှင်နေကြတုန်း တစ်ည သရဖီ အိပ်ပျော်နေတုန်း နားထဲမှာ အူအူ၊ အိအိသံတွေ ကြားသလိုလိုရှိသဖြင့် သူမ ကိုယ့်အခန်းထဲမှ အသံကြားရာသို့ ထွက်ကြည့်မိသည်။

"ဟင်"

ဖေဖေနှင့်မေမေကို သွေးအိုင်ရဲရဲထဲတွင် တွေ့လိုက်ရပြီး လူဆိုးတွေ

ကိုတော့ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရတော့ပါ။

"ဖေဖေ မေမေ"

သရဖီတစ်ကိုယ်လုံး မီးတွေ ဟု နှိပ်ခနဲတောက်သွားသည့်နှယ် ခံစား
လိုက်ရပြီး သူမ မိဘ (၂)ပါးထံ အပြေးသွားပြီး ပွေ့ထူ၊
သွေးရှူးသွေးတန်းနှင့် အော်ဟစ်မိပါသည်။

"လာကြပါဦး၊ လာကြပါ။ ဖေဖေနဲ့ မေမေ အသတ်ခံရလို့ ပါရှင့်"

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ငရဲမီးလျှံထဲ ရောက်သလို
ပူလောင်ခံစားနေရပြီး သရဖီ သတိလစ် လဲကျသွားခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်လို့ ရွာတာလား။

ဝဋ်ကြွေးကြွေမှာ ပြေးမလွတ်တာလား။

သရဖီခမျာ မိဘ (၂)ပါးလုံး ဥပစ္စေဒကံနှင့် သွေးရဲရဲ သံရဲရဲ သေ
ဆုံးသွားခဲ့သည် ကို မျက်စိနှင့် တပ်အပ်မြင်လိုက်ရတာကြောင့် လူတစ်
ကိုယ်လုံး စိတ်တွေ ချိုးချိုးကျခဲ့ရသည်။

စားရမှန်းလည်း မသိ၊ သောက်ရမှန်းလည်း မသိ၊ အိပ်ရမှန်းလည်း
မသိတော့ပါ။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ တင့်တို တရယ်ရယ်နှင့်သာ။ ဝိညာဉ်လွင့်
နေသူလို စိတ်နှင့်လူနှင့်မကပ်။

အိမ်နီးခင်းတွေကပဲ သူမ၏ အိမ်မှာ အလှည့်ကျ လာပြီး စောင့်ရှောက်
ပေးရ၏။ ဈေးဆိုင်လည်း ပိတ်ထားရချေပြီ။

(၃)ရက်မျှအကြာတွင် ပခုက္ကူမှာ နေသည့် ဖေဖေညီတစ်ဝမ်းကွဲ ဦး
လေးဖြစ်သူ လင်မယား ရောက်ရှိ လာပြီး သရဖီကို ကြင်နာယုယစွာ
စောင့်ရှောက်ကြတော့ ရပ်ကွက်ထဲမှ အိမ်နီးချင်းတွေခမျာ ဝမ်းသာကြရ

သေး၏။

မကြာပါဘူး၊ တစ်လမျှကြာသည့်အခါ ဦးလေးလင်မယားက သား (၂)
)ယောက်ပါ ရောက် လာပြီး သရဖီစည်းစိမ်ကို ခြယ်လှယ် ဈေးဆိုင်ပြန်ဖွ
င့်ကြ၏။

နောက် သရဖီကို အခန်းတစ်ခုထဲမှာ ပိတ်လှောင်၊
ချုပ်နှောင်ထားကြပြီး လိပ်ပြာလွင့်သူလို ငေးချင်ရာငေး၊ စားချင်မှ စား
သည့် သရဖီအား အရူးရယ်လို့ ကြေညာလိုက်ကြသည်။ ။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ မောင်ဝမ်းကွဲ (၂)ယောက်က နှိပ်စက်လိုက်၊ သရဖီ
က ဒေါသတွေနှင့်ပြန်အော်၊ ကြုံရာနှင့် ကောက်ပေါက်။

သူတို့ က အရူးလို့ ကြေညာထားသည် မို့ သရဖီ အော်ဟစ် ဆူပူနေ
လည်း သူတို့ တွေက အရူးထထနေသည် ဟု သာ တွေးကြ၏။

နဂိုက စိတ်ထိခိုက်နေရသော သရဖီမှာ ဦးလေးမိသားစု၏ လူပါးဝမှု
၊ နှိပ်စက်မှုတို့ ကြောင့် ဒေါသတွေ၊ သောကတွေနှင့် လူက ရူးလုလု။

သည် ကြားထဲ အခန်းထဲမှာ ပိတ်လှောင်ထားပြီး ရေချိုးခွင့်မပေး။
အဝတ်လဲခွင့်မပေး။ အစားအစာ မှန်မှန်မကျွေးတာကြောင့် သရဖီခမျာ
အရူးနှင့်ပိုပြီး တူ လာလေသလားမသိ။

စိတ်တွေကလည်း သူတို့ ကိုမြင်တိုင်း ဒေါသတွေဖြစ်၊ ရန်လိုစိတ်
တွေဖြစ်။

သရဖီဖုန်းကို သိမ်းထားကြပြီး အခန်းတစ်ခုထဲမှာ လက်ဦးမှုယူ၊ အင်
အားသုံးကာ ပိတ်လှောင်ထားကြသည့်အဖြစ်။

သရဖီကလည်း အခွင့်သာသည် နှင့် တိုက်၊ ခိုက်၊ ထု၊ ရိုက်ပြီး
ထွက်ပြေးသည် ။ သူတို့ က လိုက်ဖမ်း နှိပ်စက်။

သည် လိုနှင့် သံသရာလည်နေတာ (၁)နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ သရဖီ လောကကြီးကို စိတ်နာ၊ စိတ်ဓာတ်ကျသည့်အခါကျ။

ငါ တကယ်ပဲ ရူးသွားပြီလားရယ်လို့ ပြန်သုံးသပ်၊ ပြန်တွေးတော့လည်း သူမစိတ်တွေ ကပေါက်တိ ကပေါက်ချာ။

တစ်ယောက်တည်း ငိုလိုငို၊ ရယ်လိုရယ်။ နောက်ဆုံး သူမရသည့် ဘုရားဂုဏ်တော်လေးပဲ ရွတ်ဆိုနေတော့မှ စိတ်ဟာ ငြိမ်းချမ်းရာရ။

သရဖီတောင်းဆိုသည့် ဘုရားပုံတော်လေးတစ်ခုတောင် မပေးဘဲ သူမ၏ စည်းစိမ်တွေကို လက်ဝါးကြီးအုပ်၊ သူမကို အပျောက်ပျောက်ဖို့၊ တကယ့်ကို သွက်သွက်လည်ရူးသွားအောင် လုပ်နေသည့် ဦးလေးမိသားစုအား သူမရဖီ မုန်းပါသည်။ ။

သည် တစ်ခါလည်း သူတို့ လစ်တုန်း တံခါးခဏဖွင့်နေတုန်း အိမ်ထဲမှ အတင်းပြေးထွက်ခဲ့ကာ လမ်းပေါ်မှာ အသေခံတော့မလို့ ပါ။

ဝိန်ချိုးချည့်နဲ့ နေပြီး အရူးနှင့်တူအောင် ဝိုင်းနှိပ်စက်နေကြသည့် လူတွေရဲ့ လက်မှ ကင်းလွတ်ချင်လှပါပြီ။

ဖေဖေနှင့်မေမေရှိရာ တမလွန်ဘဝသို့ လိုက်သွားချင်လှပါပြီ။

ဘဝကို အရမ်းငြီးငွေ့၊ စက်ဆုပ်လှပါပြီ။ ပစ္စည်းဥစ္စာဆိုတာတွေကိုလည်း သူတို့ စားထိုက်လျှင် စားကြပါတော့။

ကားလမ်းပေါ်မှာ လျှောက်ပြေး၊ လျှောက်သွားနေတုန်း ကားတစ်စီးပေါ် လာပြီး သရဖီ ဟိုတစ်နေ့က မြင်ခဲ့သည့်အစ်ကိုတွေကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ရေနစ်သူဟာ ကောက်ရိုးမျှင်ကို ကိုင်ဆုပ်သလိုပါပဲ။ ဝေဝါး၊ ထွေပြားနေသည့် မရေမရာ ဘဝကြီးမှ လွတ်မြောက်လို

လွတ်မြောက်ငြား သရဖီ သူတို့ နှင့် လိုက်လာခဲ့ပါသည်။ ။
